

Arrest

nr. 39 085 van 22 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 december 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ISTASSE, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2009 kwam verzoeker met vlucht A3620 vanuit Athene naar België. Bij een politiecontrole legde verzoeker een vervalst Nederlands verblijfsdocument voor.

1.2. Op 19 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving.

1.3. Op 3 november 2009 diende verzoeker een asielverzoek in.

1.4. Op 4 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 6 november 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.6. Bij faxbericht van 25 november 2009 verzocht de advocaat van verzoeker om diens asielverzoek in België te behandelen.

1.7. Op 7 december 2009 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de Griekse autoriteiten mee dat zij, aangezien zij nalieten om binnen de in artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het overnameverzoek, geacht werden het overnameverzoek te aanvaarden.

1.8. Op 11 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, die verzoeker op 14 december 2009 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied, die verzoeker eveneens op 14 december 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten (M. A. F.)
geboren te Ghazni, op (in) 26.11.1981
van nationaliteit te zijn: Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 19.10.2009 te Zaventem aangetroffen als aankomend passagier vanuit Athene. Hij was in bezit van een valse identiteitskaart van Nederland (proces verbaal luchtvaartpolitie Brunat n° (...) dd. 19.10.2009) en werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, 1° en 3° van de wet van 15.12.1980. Hij werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 03.11.2009 asiel vroeg. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland binnenkwam. Hij stelde een maand en vijftwintig dagen in Griekenland te hebben verbleven. Op 06.11.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben

geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op 07.12.2009 op hun verantwoordelijkheid gewezen en dienen ze de betrokkene over te nemen.

In een verzoek tot invrijheidsstelling van 18.11.2009 stelt de advocaat van de betrokkene dat Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel niet naleeft en wijst hij op een arrest van het EHRM (arrest SD versus Griekenland dd. 11.06.2009) en een rapport van het UNHCR van 02.04.2009. In een schrijven van 25.11.2009 stelt de advocaat van de betrokkene dat de betrokkene zesentwintig dagen werd vastgehouden in het centrum voor illegalen "Pagani" in Mytilini. De advocaat citeert rapporten en berichten, waarin dit centrum wordt bekritiseerd (rapport van het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing; persberichten van Human Rights Watch van 23 en 28.08.2009; een verslag van UNHCR van 23.10.2009). De betrokkene zou er in mensonwaardige omstandigheden hebben verbleven en na 26 dagen zijn vrijgelaten zonder enige informatie betreffende opvang of de mogelijkheid om asiel te vragen. De advocaat stelt dat deze persoonlijke ervaringen van de betrokkene aantonen dat zijn rechten als persoon en asielzoeker in Griekenland zullen worden geschonden en vraagt de toepassing van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003. Hij verwijst naar een arrest van het EHRM (arrest SD versus Griekenland dd. 11.06.2009), dat Griekenland veroordeelde voor inbreuken op artikels 3 en 5 van het EVRM. In een bijkomend interview dd. 11.12.2009 verklaarde de betrokkene dat hij van 01.09.2009 tot 26.09.2009 in preciaire omstandigheden in een gesloten centrum te Mytilini verbleef. De betrokkene voegt toe dat hij op 26.09.2009 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat hij van Mytilini naar Athene reisde. Hij stelt dat hij in Griekenland onmenselijk werd behandeld en er om die reden geen asiel wilde vragen.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat België volgens artikel 3(2) niet verplicht is om de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 duidelijk verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie bij dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijft uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden

verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde prefecturen, alsook leden van ngo's. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De advocaat van de betrokkene stelt dat bij een overdracht van de betrokkene naar Griekenland de betrokkene het risico loopt op een behandeling, die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Zo wordt verwezen naar de persoonlijke ervaringen van de betrokkene i.c. zijn detentie van 01.09.2009 tot 26.09.2009 in het centrum "Pagani" te Mytilini en naar het arrest van het EHRM van 11.06.2009.

We wijzen op het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (arrest KRS versus Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de regels van het EHRM. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. Ook moet worden opgemerkt dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren.

Betreffende de verwijzing naar het arrest van het EHRM van 11.06.2009 moet worden opgemerkt dat dit arrest een specifieke situatie als voorwerp had, Griekenland veroordeelde voor een specifieke situatie van detentie van een vreemdeling en niet impliceert dat de Griekse instanties globaal niet in staat zijn opvang te verschaffen overeenkomstig Richtlijn 2003/9/EG. Zonder de verklaarde persoonlijke ervaringen van de betrokkene te willen minimaliseren moet worden gesteld dat de betrokkene niet aantoonbaar dat hij bij een terugkeer in Griekenland in mensonwaardige omstandigheden zal worden opgevangen temeer omdat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. De betrokkene kan dus niet met zekerheid stellen dat hij bij overdracht naar Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Aan de betrokkene werd gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat België als bestemming de keuze was van de persoon, die zijn reis regelde. Hij verklaart geen familie in België te hebben en in goede gezondheid te zijn.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties. (...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Inzake de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, de eerste bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5, § 3, van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet een vreemdeling tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.3. Ter terechtzitting wenst verzoeker nog, zonder verdere toelichting, een stuk neer te leggen waaruit blijkt dat aan verweerder, bij beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Luik, verbod werd opgelegd om over te gaan tot de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in afwachting van een uitspraak van de Raad en dat het door verweerder ingestelde derdenverzet werd verworpen.

Noch de wet van de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en daar er geen redenen zijn om het stuk toch te aanvaarden dient het uit de debatten geweerd te worden (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 48, 48/3 en 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Verzoeker volhardt dat het asielsysteem hoogstens nalatig is in Griekenland. Dat wordt bevestigd door een groot aantal bronnen en dit terwijl er in de bestreden beslissing het volgende geschreven staat: “Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting (van de Europese richtlijnen) niet correct gebeurd zou zijn. (RVV. Nr. 21. 514, 26/01/2009)”

Ten eerste valt op te merken dat er sinds dit aangehaald arrest al bijna een jaar verstreken is. Enkel op één jaar tijd, is er een hele hoop verslagen en nieuwe rechtspraak bijgekomen betreffende de situatie van de Griekse asielinstanties.

Voor de bijkomende informatie over de onaanvaardbare asielsituaties in Griekenland verwijst verzoeker naar het nieuwe verslag, opgemaakt door de Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, van 12 juni 2009 over de Toepassing van het Dublin II-Verordening door de Belgische en de Griekse autoriteiten. Dit rapport is heel volledig en ontzettend actueel zodat men dankzij een vijftiental bladen een goed overzicht krijgt van de problemen die zich stellen met asielzoekers in of uit Griekenland.

Dit verslag legt een hele reeks informatie voor dat afkomstig is van betrouwbare bronnen zodanig dat er geloofwaardigheid en bewijswaarde aan gehecht dient te worden.

Verzoeker hamert dan ook op het feit dat dit rapport bijgewerkt en geactualiseerd werd na de omzetting van de asiel richtlijnen door de Griekse Autoriteiten.

Bovendien werd Griekenland tevens op 11 juni 2009 door het Europees Hof voor Mensenrechten veroordeeld voor de schending van artikel 3 en 5 EVRM. (S.D. c. Grèce/v. Greece, No/NO. 53541/07 (Sect. 1) (fr) Verzoeker was een asielaanvrager van Turkse origine en kwam naar Griekenland om er asiel aan te vragen. Verzoeker had onmiddellijk aangekondigd dat hij asielzoeker was maar de Griekse autoriteiten wouden hem niet inschrijven als asielaanvrager. Hij werd twee maanden lang vastgehouden in het Centrum SOUFLI aan de Turkse- Griekse grens. Deze detentie werd door het Europees hof als tegenstrijdig met het artikel 3 EVRM beoordeeld.

Op 26 november 2009, twee weken voor de bestreden beslissing werd Griekenland opnieuw veroordeeld voor dezelfde redenen als die die hierboven beschreven werden. (Tabesh c. Grèce (no 8256/07). In deze zaak is verzoeker een afghaanse onderdaan die op illegale wijze Griekenland betrad en in bezit was van valse documenten. Hij werd vastgehouden in politielokalen aan de grens van Kordelio (Thessalonique). (§ 14 en 15) Tegenpartij argumenteert vaak dat Griekenland de Conventie van Genève naleeft anders zou er een algemeen verbod zijn om asielzoekers naar Griekenland terug te sturen. Verzoeker merkt op dat Griekenland tot twee maal toe veroordeeld werd door het Europees Hof op 4 maanden tijd! Dat internationale rechtspraak toegepast dient te worden door de nationale hoven.

Overigens, werd de asielprocedure onlangs gewijzigd en toen het nog onder vorm van wetsvoorstel was, gaf UNHCR als volgt haar mening:

“Athens - The United Nations High Commissioner for Refugees is concerned about the draft Presidential Decree that is under consideration and which would entail far-reaching changes to the Greek system of examination of refugee asylum applications. The UN Refugee Agency stated that the changes that are being proposed, may compromise the fair examination of asylum applications according to EU and international standards.

The abolition of the existing administrative Appeals' Board as a second instance stage for the substantial examination of an asylum application, as regards future appeals, would deprive the asylum seekers of access to an effective remedy as required by EU law.”

Bijgevolg van de afschaffing van het beroep in volle rechtsmacht en de decentralisatie van de beslissing in eerste aanleg naar de regionale politie kantoren heeft de UNHCR zijn medewerking met de Griekse overheden stopgezet.

Op 30 juni 2009, kwam het nieuw rapport van het Comité ter preventie van de Foltering uit. (stuk 2)

Verzoeker maakt tevens een gloednieuw rapport over opgemaakt door de “Austrian Red Cross” met de volgende titel: *“The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regulation.”* (stuk 3) Dit rapport werd opgemaakt op basis van een twintigtal interviews en bezoeken in centra. Verzoeker legt enkel de besluiten neer en herhaalt dat deze van 19 augustus 2009 dateren.

Het verslag schrijft onder andere dat: *‘According to our interview partners, the Greek Asylum law and asylum system is “fair on paper”, but in practice it does not seem to be implemented as it should be.’* Men vindt er tevens een korte uitleg over de manier waarop de asielprocedure verloopt en de recente afschaffing van de beroepinstantie. Overigens, leest men ook dat 90 % niet over financieel hulp beschikken, dat de kinderen van asielzoekers vaak ongeschoold blijven en dat hun ouders effectief niet

kunnen werken met hun "pink card". Nochtans schrijft verwerende partij dat "Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", di o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg."

"According to our interview partners the first instance asylum procedure is conducted by the Greek aliens police. Access is rather restricted. Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day according to police guidelines. This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker.

Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview and no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information - let alone in the mother tongues of the asylum seekers - about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counselling.

First instance decisions are standardised, one-page, copy-pasted forms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status.

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent. (...)

However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009. This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision. (wij onderlijnen)

Overigens, werd er door NOAS Norwegian - Helsinki - Committee AITHMA het volgend rapport in Oktober bekend gemaakt: *Out the Back Door: The Dublin II Regulation and illegal deportations from Greece*,. In bijlage is het Persbericht terug te vinden. (stuk 4)

Ten laatste, vindt u het recent verslag van Human Right watch die evenals de alarmbel trekt betreffende de situatie van asielzoekers in Griekenland. (stuk 5)

De situatie in Griekenland is zelfs zo onaanneembaar, dat een groepering van NGO's besloten heeft om klacht in te dienen bij de Europese Commissie. (stuk 6)

De "informatie" over de Griekse asielinstanties die in de bestreden beslissing weergegeven zijn, werden enkel ingewonnen bij de Griekse autoriteiten. Er bestaat dus geen vermenigvuldiging van de bronnen. Deze bron geeft geen volledige overzicht van de situatie en wordt tegengesproken door veelvuldige internationale beroemde en vertrouwde bronnen en er kan bijgevolg niet besloten worden dat deze inlichtingen de waarheid weergeven.

Tegenpartij blijkt duidelijk een verwarring te maken tussen het materieel en theoretische recht op asiel en opvang en de reële situatie zoals die dagelijks plaatsvindt.

Aangezien uw Raad niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, dient er geoordeeld te worden op basis van de neergelegde stukken door de partijen.

B. Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, en meer bepaald van de ethnie Hazara. Hij ontvluchtte zijn land en kwam rond 20 augustus 2009 Griekenland binnen. Hij kwam vanuit Turkije op een luchtbootje samen met 28 andere inzittenden.

Toen hij op het strand aankwam, werden ze op een gewelddadige manier aangehouden door de politie, mijn cliënt was gewond aan zijn vinger. Ze werden toen naar het kamp van Mytilini gevoerd, in een soort opslagplaats. Hij werd er vastgehouden met 150 andere personen. Daar moest hij zijn vingerafdrukken laten afnemen. Het voedsel maakte de mensen ziek. Er was maar één douche en één WC voor 150

personen. Er waren geen lampen en het was donker. Er was niemand anders dan de gedetineerden: geen dokters of geen hulp. Er was veel geweld.

Verzoeker verbleef 26 dagen in deze onmenselijke detentieomstandigheden. Toen kreeg hij een document en werd hem gezegd dat hij naar Athene mocht. Daar verbleef verzoeker ongeveer een maand, al wachtend op een smokkelaar. Hij sliep in parken en kerken. Opnieuw, kreeg hij geen hulp aangeboden en voelde zich achtergelaten. Hij kreeg de mogelijkheid niet om een asielaanvraag in te dienen omdat niemand hem aansprak, hulp aanbood of raad gaf.

Het wordt niet betwist door verwerende partij dat mijn client in het PAGANI centrum in Mytilini vastgehouden werd wat onmenselijke behandelingen aan Mr. (F.) berokkend heeft. De behandelingsomstandigheden die in punt A uitgezet werden zijn eveneens van toepassing voor Verzoeker.

Op 25 november 2009 verzond de raadslui van verzoeker een fax naar verwerende partij waarin verzoeker deze feiten aanhaalt en dan de specifieke rapporten en rechtspraak opsomt. Verwerende partij herneemt deze feiten in de derde paragraaf van de bestreden beslissing zonder op de aangehaalde argumenten te antwoorden. De Belgische staat beperkt zich tot het herinneren dat België niet verplicht is om de asielaanvraag krachtens artikel 3 (2) van de Dublin verordening te behandelen.

Verder valt er niets te lezen over het centrum MYTILINI en de verslagen die specifiek hierover handelen en die door verzoeker aan tegenpartij overgemaakt werden VOOR het nemen van de bestreden beslissing!

De rest van de beslissing is de "copy past" versie van de bijlagen 26 quater inzake overnames door Griekenland.

Verwerende partij stelt dat de recente arresten van het Europees Hof voor Mensenrechten in een specifieke situatie als voorwerp had en zegt dat dit niet impliceert dat de Griekse asielinstanties globaal niet in staat zijn opvang te verschaffen overeenkomstig Richtlijn 2003/9/EG. In dezelfde zin, verwijst verwerende partij naar het arrest van het EHRM van 02/12/2008 (arrest KRS versus Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft in Mytilini. Dat zijn verblijf evenals de duur ervan niet betwist wordt. Dat het eiland Lesbos aan de grens ligt bij Turkije evenals de detentieplaatsen van de twee recent arresten (S.D. / Griekenland en Tabesh c. Grèce) ook om asielzoekers ging die aan de grens vastgehouden werden. Het is ongetwijfeld dat de situatie aan de grenzen van Griekenland het er slecht aan toe zijn aangezien ze onophoudelijk nieuwkomers arresteren in tegenstelling met het centrum van het land.

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van artikel 3 van EVRM in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan:

De rechtspraak van de Europese Rechter voor mensenrechten de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming. Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland. Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak:

Salah Sheekh v Netherlands (Application no. 1948/04)

§184 (...) It appears from the applicant's account that he and his family were targeted because they belonged to a minority and for that reason it was known that they had no means of protection; (...). The Court would add that, in its opinion, the applicant cannot be required to establish the existence of further special distinguishing features concerning him personally in order to show that he was, and continues to be, personally at risk. (...) However, in the present case, the Court considers, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the "relatively unsafe" areas of Somalia in so far as members of the Ashraf minority are concerned, that it is foreseeable that on his return the

applicant would be exposed to treatment in breach of Article 3. It might render the protection offered by that provision illusory if, in addition to the fact of his belonging to the Ashraf - which the Government have not disputed - the applicant were required to show the existence of further special distinguishing features.

Saadi c Italie (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.

Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no. 3 0471/08)

75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Voor al deze redenen en neergelegde documenten, volhardt verzoeker dat er verschillende schendingen begaan zijn door tegenpartij. Deze schendingen zijn het onmiddellijk gevolg van de hierboven beschreven situatie in Griekenland en van verzoeker en elk onderdeel van huidig verzoekschrift verwijst naar deze situatie.

C. Uiteenzetting van de middelen

1. Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148)

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift, en middels zijn persoonlijke ervaring, in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. De Conventie van Genève is bindend en de verbintenissen ervan zijn in ons nationaal recht geïntegreerd zodanig dat de tegenpartij zich ook verantwoordelijk maakt van de schending van artikels 48, 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 Conventie van Genève.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker reeds persoonlijk kon meemaken en zoals zijn relaas bevestigd werd door de stukken in bijlage. Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het Hof van Beroep van Brussel waarbij de rechter geoordeeld heeft dat:

“Les nombreux rapports alarmants émanants d'institutions internationales diverses, (...) qui constatent que nonobstant la transcription par la Grèce des normes européennes en matière d'asile dans sa législation nationale, la situation sur le terrain n'a pas encore évolué favorablement”. (arrest Cour d'Appel Bruxelles, du 12/10/2009, (3ème chambre) R. N°2009/7187)

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Ten laatste, heeft UNHCR haar verslag van 15 april 2008 bevestigd en vraagt de Lidstaten om het soevereiniteitsclausule (artikel 3) toe te passen.

«In view of EU Member States' obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodges even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation.” (§26).

Deze commentaar volgt en vult het verslag van 9 juli 2007 aan i.v.m. de schendingen van Griekenland betreffende de terugname van bepaalde asielzoekers. De UNHCR heeft onlangs de mogelijkheid gehad om deze positie van 15 april 2008 te bevestigen en actueel te verklaren.

Zo verkreeg de Belgische overheid een brief op 2 April 2009 van de UNHCR erop wijzend dat: "Het UNHCR handhaaft haar evaluatie van het Griekse asielsysteem alsook de aanbevelingen daartoe, vertolkt in haar standpunt van april 2008..."

2. Overwegende dat tegenpartij de rechtspraak van uw Raad niet in acht schijnt genomen te hebben.

Ten eerste zou verzoeker een onderdeel van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen willen citeren van 10 december 2009 (Nr: 48.225) (stuk 7):

« La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2. du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduit par le requérant, affirmant qu' un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen de demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu'elle n'évoque et ne reconte pas une seule des sources critiques, qu'elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce. »

Verzoeker volhardt dan ook dat deze redenering aan zijn situatie toegepast dient te worden des te meer wanneer het onbetwist is dat hij 26 dagen in Mytilini doorgebracht heeft en dat hij op 25 november 2009 een fax opstuurde van 4 pagina's waarop geen specifiek antwoord terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Voor deze redenen werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

De Raad stelt vast dat verzoeker van oordeel is dat de Belgische autoriteiten zijn asielverzoek dienen te behandelen omdat de kwaliteit van de asielprocedure en de opvangmodaliteiten in Griekenland volgens hem niet volstaan. Verzoeker toont met deze stellingname evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet of artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geschonden heeft. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat het bestuur, telkens wanneer een asielaanvraag wordt ingediend, dient over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder is deze verplichting nauwgezet nagekomen en heeft op basis van politionele vaststellingen en gelet op verzoekers verklaringen geoordeeld dat er elementen waren om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van het asielverzoek. De Griekse autoriteiten werden op 6 november 2009 op de hoogte gesteld van de bevindingen van het bestuur en werden verzocht zich akkoord te verklaren met de overname van verzoeker. Gezien het feit dat de bevoegde Griekse overheid geen antwoord verstreekte op het ingediende overnameverzoek kon verweerder, op basis van artikel 18.7 van de verordening 343/2003/EG, dan ook vaststellen dat deze overheid stilzwijgend haar verantwoordelijkheid aanvaardde. Tevens moet geduïd worden dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG slechts voorziet dat het bestuur "kan" beslissen een asielaanvraag zelf te behandelen, zelfs wanneer het daartoe conform de in deze verordening vastgelegde criteria niet verplicht is. Het staat het bestuur derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Er kan dan ook niet ingezien worden hoe artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG zou kunnen geschonden zijn doordat verweerder er, op gemotiveerde wijze, voor opteert geen gebruik te maken van de in deze bepaling voorziene proceduremogelijkheid.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers toegelicht dat verzoeker verklaarde voorheen in Griekenland te hebben verbleven en dat dit ook werd vastgesteld aan de hand van een proces-verbaal van luchtvaartpolitie, dat Griekenland naliet binnen de wettelijke termijn te reageren op een overnameverzoek en dat hieruit de verantwoordelijkheid van Griekenland voor de overname van verzoeker en de behandeling van zijn asielaanvraag blijkt. Ook wordt gesteld dat toepassing werd gemaakt van de artikelen 10.1 en 18.7 van de verordening 343/2003/EG. In de bestreden beslissing wordt tevens aangegeven dat verzoekers advocaat in een brief van 25 november 2009 verzocht om toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en wordt toegelicht waarom verweerder meent dat de in dit schrijven aangebrachte problematiek geen reden vormt om gebruik te maken van de mogelijkheid om de asielaanvraag op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG in België te behandelen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij te kennen geeft dat de motivering gebaseerd is op overwegingen van algemene aard en geen rekening werd gehouden met de aangebrachte inlichtingen.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering die duidelijk en pertinent is hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker geeft nog aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zich naar Griekenland dient te begeven alwaar hij onderworpen kan worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij in se aanvoert dat hij in Griekenland niet de kans zal hebben om een asielaanvraag in te dienen en dat, indien deze mogelijkheid hem toch zou geboden worden, deze aanvraag niet of niet correct zal behandeld worden. Hij meent derhalve dat hij het risico loopt teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst – waar zijn fysieke integriteit in gevaar is – zonder dat zijn asielmotieven onderzocht werden. Daarnaast stelt hij dat hij in Griekenland niet zal kunnen genieten van een degelijke opvang en dat hij kan opgesloten worden in onmenselijke en vernederende omstandigheden.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggestuurd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")

en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker, indien de Griekse autoriteiten zijn rechten zouden miskennen, niet in de mogelijkheid zou zijn een beroep te doen op een nationale of internationale rechterlijke instantie. Er dient tevens op gewezen te worden dat het feit dat tegen de afwijzing van een asielverzoek in Griekenland enkel een procedure mogelijk zou zijn bij de Griekse Raad van State op zich niet toelaat te besluiten dat verzoeker niet zou kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Verzoeker beweert nog dat een procedure voor de Griekse Raad van State gepaard gaat met kosten en de bijstand van een advocaat vereist, maar staaft deze bewering niet met bewijskrachtige stukken en toont evenmin aan dat hij behoeftig is en dat hij in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op een raadsman en kosteloze rechtspleging.

Door voor te houden dat hij bij zijn aankomst in Griekenland werd gedetineerd onder onmenselijke en in bepaalde opzichten zorgwekkende omstandigheden maakt verzoeker voorts niet aannemelijk dat de door België aan Griekenland op grond van de verordening 343/2003/EG overgedragen asielzoekers systematisch worden blootgesteld aan een behandeling die als onmenselijk te kwalificeren is (cfr. RvS Nederland 3 november 2009, nr. 200905828/1/V3).

Verweerder erkent dat verzoeker bij zijn aankomst in Griekenland kortstondig van zijn vrijheid kan beroofd worden en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de omstandigheden in een aantal detentiecentra in Griekenland effectief ter discussie staan. De aangebrachte stukken en de verwijzing naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die betrekking hebben op de omstandigheden in specifieke centra, laten echter niet toe vast te stellen dat de situatie in het centrum in de luchthaven van Athene – waar verzoeker volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing bij zijn aankomst in Griekenland kortstondig dient te verblijven tot de opvangprocedure is geregeld – van dien aard is dat kan gesproken worden van een risico dat verzoeker zal onderworpen worden aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

De kritische bemerkingen inzake de situatie van asielzoekers in Griekenland, die zijn opgenomen in een aantal verslagen, leert de Raad dat er zich op het terrein in Griekenland nog tal van praktische problemen stellen, maar laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker zal onderworpen worden aan handelingen die voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een miskennis van artikel 3 van het EVRM kan uit de uiteenzetting van verzoeker niet afgeleid worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1, A, 2), van de Vluchtelingenconventie dient erop gewezen te worden dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending ervan niet dienstig invoeren. Het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, kan niet ontvankelijk worden aangevoerd (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233).

Aangezien in de bestreden beslissing louter wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en geen standpunt wordt ingenomen over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus kan ook geen schending van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. Ook uit de stelling van verzoeker dat hij Griekenland geen geschikt land vindt om een asielaanvraag in te dienen kan geen schending van deze wetsbepalingen afgeleid worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en tien
door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK